

Bổn phận

Có 2 con lừa chở hàng hóa. Con lừa thứ nhất chủ giao chở gạo, bột, đường... thong dong bước đi giữa phố chợ với ý thức chỉ làm việc bổn phận. Con lừa thứ hai chủ giao chở vàng, bạc, đồ trang sức... cũng cùng đi ngang phố chợ đông người như con lừa kia, nhưng nó thâm nghĩ, mình đẹp hơn, tài giỏi, khôn khéo hơn nên chủ mới tin giao trọng trách chở toàn đồ quý; nghĩ thế nên chủ ta đầu thì ngẩng cao, mặt nghênh ngáo, dáng thì kiêu hãnh, chân nệ từng bước hết sức trịnh trọng, tạo những tiếng kêu oai vệ khiến mọi người bên đường đổ dồn mọi ánh mắt chú ý vào chủ ta.

Tuy nhiên, trong số người tò mò chú ý có cả bọn cướp lẫn trong đó, chúng là những kẻ nhạy bén với mùi của cái vàng bạc đang đầy trên lưng chủ lừa thứ hai này, nên không lâu sau đó, bọn cướp kín đáo và khéo léo dẫn dụ chủ lừa thứ hai đi theo sự hướng dẫn của chúng, đến nơi khác rồi giết chết, làm thịt và cướp hết số đồ quý đi. Nhìn thấy cảnh bạn mình bị hại thê thảm, chủ lừa thứ nhất lắc đầu ngán ngẩm và tự nhủ:

- Ôi! Chỉ vì chút hư danh mà hại thân. Chỉ vì khoe khoang kiêu hãnh mà oan mạng! (Jean de La Fontaine [1621-1695](#)).

huyền trên gọi mấy ý: - Chúa là Ông Chủ, lừa là con người, hàng hóa là mọi điều Chúa giao khi ta vào đời – cho đó là ơn gọi mà quên cho là **bổn phận** – khiến xảy ra nhiều thảm cảnh (như chuyện trên) ngay trước mắt.

Thật! Mỗi người khi sinh và khi chết đều trần trụi giống nhau; thông qua dòng đời (gien, truyền thống đủ loại... ví dụ con vua thì được làm vua, con sãi ở chùa thì quét lá đũa) Chúa chắt lên từng người những thứ hàng hóa khác nhau; nói những thứ ấy do ta làm ra là vô lý...

Mà nói ấy là ơn gọi thì dễ quên nhìn nhận **bổn phận** Ông Chủ giao (Mt 25, 14-30).

Đang khi ta mãi mê và hào hứng với ơn gọi... thì lẫn trong số người chú ý đến ta, có cả bọn cướp là ba thù (ma quỷ, thế gian, xác thịt) dụ dỗ ta dần đi vào cõi hư mất.

Người xưa tự hỏi: "...tại sao trời lại ghét cái quả cảm, cương cường? Danh dự với sinh mệnh, cái nào thật sự quý? Rồi tự giải đáp: "Người khôn ngoan không bao giờ vì trọng cái danh hão mà xem nhẹ tính mạng mình" (Đạo đức kinh).

Nhớ... mọi thứ thuộc về ta đều là **bổn phận** theo đúng Lời Chúa dạy "...các con hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm" (Lc 17, 7-10)... giúp ta tỉnh táo chỉ làm **bổn phận**.

NK